

opusdei.org

Neprekonateľné opevnenie: Strážny deň

Strážny deň je zvykom v Opus Dei, ktorý spočíva v tom, že jeden deň v týždni sa venuje prežívaniu kresťanského bratstva s osobitnou intenzitou, pričom sa na ostatných myslí v modlitbe, umŕtvovaní a drobných prejavoch lásky.

24.03.2025

Nie je nič zvláštne na tom, že keď cestujeme do nejakej krajiny a

navštívime jej najvýznamnejšie pamiatky, narazíme na veľkolepú kamennú stavbu. Zostaneme ohromení, uchvátení storočiami – ba dokonca tisícročiami! – ktoré takéto budovy videli prejsť. Možno si vyžiadali nejakú rekonštrukciu, ale vzhľadom na čas, ktorý stoja, len minimálnu. Niektoré dokonca nemajú žiadnu maltu ani cement, ktorý by spájal ich kamenné bloky: stačí len tlak, ktorý na seba kamene navzájom vyvíjajú.

Deti toho istého Otca

Pri pohľade na tieto monumenty nám môže prísť na myseľ citát z Knihy Prísloví: „Brat, urazený neverou, (je mocnejší) než mestská tvrdz. Spory sú ako hradné závory“ (Pr 18,19); je ako jeden z tých kamenných múrov, ktoré odolali náporu nepriateľských armád, nepriazni počasia aj plynutiu rokov. No napriek tomu tam stále stojí: pevný, odolný a súdržný.

My sme ako tie kamene – ak sa budeme navzájom podopierať, Dielo bude ako pevné mesto: „A ja, hľa, urobil som ťa dnes opevneným mestom, železným stĺpom a kovovým múrom“ (Jer 1,18). „Láska, ktorá nás spája – pripomína prelát Opus Dei –, je tá istá láska, ktorá zjednocuje aj Dielo”.^[1] Preto by sme mohli povedať, že určitým spôsobom jednota v Opus Dei – tento zásadný aspekt a dominantná vášeň – závisí od nášho života. Blahoslavená Guadalupe to zažívala na vlastnej koži a dala to vedieť aj svätému Josemaríovi: „Dielo som ja sama a už by to nemohlo byť inak. Akú radosť mi dáva cítiť to tak jasne a neustále, od prvého dňa a čoraz viac!“^[2].

Záleží nám na ostatných členoch Diela, pretože sú našimi bratmi. Spojení nadprirodzenými putami, silnejšími než pokrvné, spoločne budujeme Opus Dei. Inými slovami, pomáhame si navzájom byť svätými

a byť apoštolmi. No bratstvo nie je len ďalšia povinnosť medzi inými, ako práca či nábožné praktiky – je to realita, ktorá oživuje náš každodenný život. Žijeme, modlíme sa, radujeme sa i trpíme s istotou, že sme deťmi toho istého Otca, a teda medzi sebou bratmi: „Božie detstvo ,je prítomné vo všetkých našich myšlienkach, túžbach, pocitoch‘. A nevyhnutne sa prelieva do bratskej lásky“^[3].

Láskyplná bdelosť

Deň stráže nám pomáha upevňovať toto opevnené mesto. Don José Luis Múzquiz spomína na okamih, keď o tomto zvyku počul prvýkrát. Bolo to počas meditácie v Diegu de León okolo roku 1942, keď svätý Josemaría, hovoriac o bratskej bdelosti, ktorú máme v Diele žiť, opakovane citoval slová z Písma: *Custos, quid de nocte?* (Iz 21,11). A práve vtedy sa začal praktizovať tento zvyk – každý člen je raz do

týždňa „na stráži“ a snaží sa s väčšou starostlivosťou žiť ducha bratstva.

Táto veta zo Svätého písma inšpirovala svätého Josemaríu k napísaniu jedného bodu v knihe Brázda: „Strážca, bdej! Kiež by si si aj ty navykol mať počas týždňa svoj „deň bdlosti,“ počas ktorého by si sa odovzdal viac, s ešte láskyplnejšou bdlosťou žil malé detaily, trochu viac sa modlil a umŕtvoval“^[4]. Ak sa vrátíme k príkladu opevnených miest, ľahko si predstavíme vojakov hliadkujúcich hore-dole po hradbách. Ich úloha je dôležitá. Ak bdejú, ich bratia vnútri mesta môžu žiť v pokoji: vedia, že nepriateľ sa nedostane dovnútra. Mesto je dobre strážené svojimi strážcami.

Je prirodzené pre každú rodinu, že sa všetci spoločne starajú o chod domácnosti. Každý k tomu prispieva svojím spôsobom. Otec a matka si rozdeľujú určité úlohy a zároveň

vedia dôverovať svojim deťom, najmä tým starším, a zveriť im niektoré povinnosti. A keď sa niekto z rodiny ocitne v osobitnej núdzi, neváhajú sa dohodnúť, aby zabezpečili, že sa bude cítiť chránený a vždy dobre sprevádzaný.

Táto rodinná atmosféra nie je niečo, čo sa dá považovať za samozrejmé: je to každodenná a starostlivá práca. Deň stráže nás pozýva zamyslieť sa nad tým, ako „budujeme domov“, pretože „každý prináša nevyhnutnú a nenahraditeľnú hodnotu“^[5]. Všetci máme jedinečné schopnosti, ktorými môžeme prispieť k šťastiu druhých. Svojimi darmi a svojou osobnosťou môžeme pomáhať svojim bratom na ceste k svätosti. Nejde len o konkrétne skutky v ten deň, ale o prežívanie tohto dňa so srdcom premeneným citmi a láskou Pána: „Nebojte sa milovať sa navzájom ušľachtilo, sväto. Milujte sa veľmi: nehanbite sa mať srdce. Nestačí, aby

sme sa len znášali. To je málo.
Nestačí chladná, formálna láska.
Musí v nej byť nežnosť, ľudská i
nadprirodzená. Máme si navzájom
preukazovať lásku Krista, ktorý horí
láskou k ľuďom, k svojej Matke, k
apoštolom, k Lazárovi. Keď niekto
trpí, všetci trpíme s ním. A keď má
niekto radosť, všetci sa s ním
radujeme“^[6].

Prameň sviežej vody

Každý človek je povolaný nadväzovať
vzťahy. Naše šťastie nezávisí ani tak
od úspechov, ktoré dosiahneme, či
majetku, ktorý nadobudneme, ale od
toho, ako sme – podľa vzoru Ježiša
Krista – vedeli milovať a obetovať sa
pre druhých. Kresťan je povolaný
vystúpiť zo seba samého a vytvárať
hlboké a stabilné vzťahy so svojimi
bratmi. Pravé bratstvo je také, ktoré
„ktoré dokáže vnímať svätú veľkosť
svojho blížneho, dokáže spoznať
Boha v každom človeku, znášať

ťažkosti spoločného života, spoliehajúc sa na lásku Boha, a otvárať tejto Božej láske svoje srdce, hľadajúc šťastie druhých podľa vzoru dobrého Otca“^[7].

Keď žijeme podľa tejto kresťanskej logiky priblíženia sa k druhým a hľadania ich dobra, rozširujeme svoj vnútorný svet, aby sme mohli zdieľať a prijímať Božie dary: umožňuje nám to byť prameňom sviežej vody pre našich bratov. Preto všetko, čo počas dňa stráže prežívame, bude smerovať k pestovaniu vzťahov, k stretávaniu sa s druhými a k objavovaniu Kristovej tváre v nich.

V tento deň sa každý bude snažiť prosiť Boha za svojich bratov: bude sa starostlivo venovať „normám a zvykom, usilovať sa o intenzívnejší vzťah s Bohom, venovať viac času modlitbe a pridať nejaké zvláštne sebazaprenie“^[8]. Toto úsilie sa často prejaví v konkrétnych okolnostiach

dňa: môžeme predĺžiť niektoré náboženské praktiky, ktoré už vykonávame, alebo pridať iné, ktoré nám v ten deň vyhovujú; môžeme obetovať zápasy v rodinnom alebo pracovnom živote, sebazaprenia, ktoré nám uľahčujú prejavovanie lásky atď. Spôsoby, akými túto prax realizujeme – nejde o kvantitu –, sú prostriedkom na prebudenie, pripomenutie si toho, čo sa už snažíme žiť neustále: mať svojich bratov v srdci a v mysli. Aj v tejto oblasti môžeme uplatniť tvorivosť a vynaliezavosť Božích detí.

To nás môže viesť k tomu, aby sme sa delili o radosti a utrpenia našich bratov. Počas stretnutí alebo chvíľ rozhovorov sme už mnohokrát počuli o ich starostiach a túžbach: o apoštolských a formačných projektoch, o novinkách v práci či v rodine každého z nás... Ak sme vnímaví a máme srdce otvorené pre veci druhých, dokážeme v tom

všetkom najst ďalší dôvod na našu odpoveď na milosť. Deň stráže nám to všetko pripomína a premieňa na podnet pre náš vnútorný život:

„Ustavične vzdávame vďaky Bohu za vás všetkých, keď si na vás spomíname vo svojich modlitbách. Bez prestania myslíme pred Bohom a naším Otcom na dielo vašej viery, úsilie lásky a vytrvalosť nádeje v nášho Pána Ježiša Krista“ (1 Sol 1,2-3). Viera, nádej a láska našich bratov sú do istej miery v našich rukách.

* * *

„Predstav si, že Cirkev je ako veľké vojsko pripravené na boj. A ty v rámci toho vojska brániš „čelo“, kde sa odohrávajú útoky a protiútoky. Rozumieš? Táto pohotovosť ťa priblíži viac k Bohu a pohne ťa k tomu, že svoje dni, jeden za druhým, premeníš na dni bdelosti.“^[9]

Vskutku, duch, s ktorým túto prax

žijeme, nie je len niečo okrajové, určené pre tento jediný deň, ale postupne formuje celý náš život, aby bol čoraz pevnejšie zakorenený v Božej láske. Sme povolaní byť tou lampou, ktorá osvetľuje všetky kúty, tou soľou, ktorá sa vie stratiť, aby dodala chuť životu v rodine. Takto budeme žiť „s cieľom uľahčiť službu dušiam, ktoré sa odovzdávajú Bohu“^[10].

---

[1] Mons. Fernando Ocáriz, Pastoračný list, 1-XI-2019, č. 14.

[2] Blahoslavená Guadalupe Ortiz de Landázuri, *Letras a un santo*, list z 28-V-1959.

[3] Mons. Fernando Ocáriz, Pastoračný list, 28-X-2020, č. 3.

[4] Sv. Josemaría, *Brázda*, č. 960.

[5] Mons. Fernando Ocáriz, Správa z 19-III-2021.

[6] Sv. Josemaría, Poznámky z besedy zo dňa 1-XI-1964.

[7] Pápež František, *Evangelii Gaudium*, č. 92.

[8] *De spiritu*, č. 124.

[9] Sv. Josemaría, *Brázda*, č. 960.

[10] Sv. Josemaría, Poznámky z besedy z roku 1955.

Miguel Forcada

---

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/sk-sk/article/neprekonatelne-opevnenie-strazny-den/> (26.03.2025)